

Sv. XXXI.

Sv. XXXI.

Spiritická ústřední knihovna.

LUCIUS KOLOMO
a jeho život.

Vyjmutó z časopisu Posel Záhrobní roč. 1908.

Cena 15 hal.

Nákladem Sezemského Karla v Nové Pace 375. — 1916.
Knihotiskárna Ladislava A. Riedla v Nové Pace.

Lucius Kolomo.

I.

Ve starokulturní zemi, na hranicích Asie a Evropy, žil svého času v jednom malém městečku Lucius Kolomo. Po čtem let věku svého nevynikal, ale byl přec velice moudrým a lid jej pokládal za maga (kouzelníka). A skutečně. Lucius znal mnoho tajných věcí a na konec přišel k přesvědčení, že duch, oživující každého člověka, jest stokrát silnější než jeho smrtelné, pomíjející tělo.

Nabyv toho přesvědčení, jal se dle toho jednati v mnohých případech životních a především své moci a síly duševní užívatí jako nejlepšího prostředku léčebného.

„Duch náš,“ říkával, „sám musí léčit naše tělo. Dejme mu jen dostatek prostoru a příležitosti a osvobodíme jej jen co nejvíce od vlivu našeho těla.“

I léčil takto chromé, slepé, mrzáky, nemocné a neduživé.

Od samého rána býval domek jeho obklopen celými tlupami příchozích; Lucius Kolomo vkládal na nemocné své ruce a nemocní se uzdravovali. Uzdravovali se zvláště ti, kteří věřili v léčebnou moc a sílu Kolomovu.

Byli i tací, kteří věřili v tuto sílu, ale pravili, že jest to síla temná, nečistá, síla ďábelská a že v ní není ničeho svatého.

Druzí opět říkali: „Co je vám i nám po tom, je-li to síla čistá nebo nečistá, jenom když pomáhá a léčí.“

Ale obojí velice se báli duševních sil a vyhýbali se proto co nejvíce léčení Luciovu.

Pověst o neobyčejných úspěších síly Luciovy v léčení šířila se po celém světě a z dalekých končin přicházeli chudí, příjížděli boháč

na oslích, koních, velbloudech, ano i na búvolech a zebřích, jelikož Lucius žil na rozhraní Evropy, Asie a Afriky.

Ale Lucius Kolomo nespokojil se a nepřestával na léčení; chtěl lidstvu pomáhat i k jiným blahům a vymoženostem.

„Jest-li duch je s to vyléčiti tělo,“ říkával, „proč by nedovedl jeho povznést a pozvednouti? Je-li tělo silnější než duch, bude tedy ducha stále připoutávati k zemi; ale je-li duch silnější těla, jistě podaří se jemu odtrhnouti i tělo od země, pozvednouti je a vznášeti se ve vzduchu.“

Došel k tomuto úsudku, jal se Lucius zkoumati sílu svého ducha a za tím účelem, aby síla duševní měla více prostoru a aby nebyla poutána tělem, jal se mořit a seslabovat tělo. Spával velmi málo, pojídal denně jen několik zrnek rýžových, zapíjeje je douškem čisté, pramenité vody. Celé dny a celé noci stával na vysokém kamenném sloupu a tu trval v klidu a duch jeho povznášel se v čistou říši duševní.

Míjely dny, neděle a měsíce. Tělo jeho tálo,

jako na slunci padlý sníh a jako zapálená svíce čistého, vonného vosku.

Byl pevně přesvědčen, že na konec přec jen jeho tělo se vznese do vzduchu a pohybu jeho nebude hranic. Nevěděl dnes-li, zítra-li, za léta-li, ale jednou přec, že bude volným, jako ptáci nebeští. V to pevně věřil.

II.

Pověst o úspěšném léčení, jež prováděl Lucius, došla až k assyrskému panovníku Aramisovi. Tento mocný a bohatý král měl dceru Gamatu, dívku patnáctiletou, nemocnou bezmála od narození, již nemohli vyléčiti žádní lékaři ani čaroději.

I vypravil král k Luciovi celou karavanu, pod náčelnictvím svého miláčka plukovníka Anisona.

„Dostavíš mi toho moudrého maga, ať už živého nebo mrtvého, za každou cenu!“ Tak přikazoval král Aramis.

Anison vydal se na cestu.

Vyslaná králem karavana našla Lucia v pustém lese, an stojí bez pohnutí, jako socha, na kamenném sloupě a obrací ruce i oči k nebi. I jali se ho volati, ale on volání neslyšel. Všechen byl pohřbížen v patření na nebe, jako u vytržení a byl jakoby bez života.

Tu náčelník karavany pravil ke svým průvodcím:

„Vzestupte na kamenný sloup a spusťte mudrce opatrně na zem.“

I vystoupili na kamenný sloup, sňali s něho Lucia a opatrně jej spustili a položili na zem a náčelník hlasitě a mocně promluvil k němu:

„Mne vyslal k tobě assyrský král Aramis, a ty podle jeho příkazu ihned se máš vypravití s námi, neboť dcera jeho Gamata jest nebezpečně nemocna.“

Ale Lucius ani slovíčkem neodpovídal. Ležel jako mrtvý a oči jeho byly zavřeny.

„Cože, ty neposloucháš příkazu svého panovníka? Vylejte na něho plnou nádobu studené vody přímo od pramene!“

Ihned vojáci jali se plniti rozkaz svého náčelníka. Přinesli vody z horského, jak led studeného pramene a vychrstli vodu tu na Lucia. Ale ku podivu! Na Lucia nepadla ani kapka vody, nýbrž dopadla všecka na ně a celé pomáčela ty, již chtěli ji vylíti na Lucia. On pak ležel dále bez pohnutí, jako mrtvý se zakrytýma očima.

I rozhněval se Anison, že vodou nemůže probuditi Lucia a zvolal: „Voda na tebe neúčinkuje, tak to zkusíme ohněm!“

I velel rozžhaviti železnou plochou tyč a přiložiti Luciovi na chodidla. Ihned nanosili dříví, rozdělali oheň, rozpálili do červena železnou tyč a jali se jí přikládati Luciovi k jedné a pak zase ke druhé noze. Ale každý z vojínů, který to konal, ihned pocífoval na vlastním těle nesnesitelnou bolest a pálení, jakoby rozžhavené železo dotýkalo se ne Lucia, nýbrž jeho.

Anison byl zlostí bez sebe. A když slyšel co se děje, zvolal: „Vy si ze mne jen tro-píte bláznů. Počkejte, já vám ukážu!“

I popadl rozžhavenou tyč a přiložil ji k cho-

didlům Luciovým; ale v tom okamžiku strašně vykřikl a tyč daleko odhodil.

Tu jeden starý, šedivý již vojín pravil:

„Ó, mocný plukovníče a náčelníku! Proč mučíš sebe a nás? Tak nedojdeme cíle. Ale jsem ti radou: Trvejme tu mlčíce nějakou chvíli a v mysli silně pronášejme přání, aby se Lucius probudil a on se zajisté probudí.“

Anison a ostatní účastníci karavany poslechli rady vojínovy. Usadili se kruhem okolo Lucia a mlčky toužebně očekávali, pronášejíce v duchu přání, až se Lucius probudí.

Minulo půl hodiny a Lucius se skutečně probudil, připovstal, otevřel oči a sedě, udiveně hleděl na všechny jej obklopující.

Když mu vysvětleno bylo proč k němu jest poslána karavana, ani dost málo se nerozmýšleje, vypravil se s karavanou ku králi assyrskému Aramisu.

III.

Král ihned velel k sobě přivésti Lucia a pravil: „Mám, jak vidíš nemocnou dceru a to

již od dětského věku. Vyléč ji a já ti dám, co budeš žádati.“

„Ó králi, ničeho od tebe nežádám a čeho bych chtěl, to mi dáti nemůžeš,“ odvětil Lucius.

Aramis byl odpovědí tou zaražen.

„Co bys ty mohl chtít a já bych tobě nemohl dáti?“ tázal se král. „Mám zlata a drahokamů bez počtu a míry. Chceš-li, dám ti celou provincii a to jednu z nejbohatších!“

„Můžeš mi dáti prostor a svobodu?“ tázal se Lucius.

Aramis byl ještě více udiven.

„Jaký pak prostor chceš mít?“ vece král.

„Prostor, prostranství, v němž vše obsaženo jest.“

Ale Aramis nechápal, čeho si žádá moudrý mudřec i patřil na něho s podivem.

„Ó veliký panovníče!“ pravil Lucius. „Tvoje vyslanci našli mne an stojím na kamenném sloupě, konaje dílo veliké. Pochopil jsem, že duch, oživující každé tělo lidské, stíněn a svázán

jest svým pozemským tělem. Všichni jsou přikováni k zemi a pozemským radostem. Čím méně na nás bude účinkovat tělo, tím silnější a svobodnější bude duch. I mořil a seslaboval jsem své tělo, ale dosud nedosáhl jsem toho stavu, v kterém duch můj pozvedne tělo a bude je vznášeti ve vzduchu. Tehdy bude mi volno.

Přemýšlel jsem o tom, že sdělím všem lidem, svým bratřím, to, čeho jsem se domyslíl. Domýšlel jsem se, že mi bude možno na konec slít se v jedno a splynouti se vzduchem a světlem. A při té trudné úloze zastihli mne tvoji vyslancové. Když budu povznášeti se ve vzduchu, tehdy zmenšovatí se budou přede mnou pole, lesy a hory, vše jevití se mi bude nepatrným, malicherným a na konec sama země jevití se mi bude jako veliká koule vznášející se ve vzduchu. Duch můj povznese mne výše všech výšin pozemských. Proto na vše pozemské patřím jako na nepatrné, malicherné a pomíjející.“

„Mýlíš se,“ vece sebevědomě král Aramis. „Jsou věci na zemi, které jsou drahocennější

srdci lidskému vidin. Já sám nemám větší touhy, než abys vrátil zdraví dceři mé Gamatě, již tolik miluji. Jdi k ní!“ I ukázal mu velitelsky na dvěře.

Všichni přítomní dvořané a král vedli Lucia ku královské dceři Gamatě.

IV.

Gamata ležela na měkkých prachových kožešinách ledních medvědů a turů pižmových. V její komnatě bylo silně nakouřeno různými vonnými kadidly a bylo v ní nesnesitelné dusno.

Bledá, vychrtlá dcera královská trápena byla zlým neduhem, který umořoval její slsy. Komnata byla plná její ošetřovatelek.

Lucius přikázal všem opustiti komnatu a aby dva strážníci stáli u dveří a nikoho dovnitř nepouštěli.

Pak přistoupil k loži, na němž ležela královská dcera a tázal se jí: „Věříš-li ty, dcero královská, v sílu ducha *Duchů* a v sílu ducha vlastního? Věříš-li, nebude mi nesnadno vylé-

čit tebe. Nevěříš-li, tehdy můj vlastní duch především bude museti přemoci tvou nevěru.“

„Věřím!“ zvolala Gamata.

Tehdy Lucius poklekl na kolena u jejího lože no kožešinu nubijského lva a jal se odříváti tuto modlitbu:

„Ó veliký Duchu Duchů! nejvyšší a věčný! Duchu všech světů! Duchu dlící v prostranství nebes i v nadrech zemských! Duchu žijící v nedostupných hlubinách všehomíra i v srdcích všech lidí! Duchu vládnoucí myšlením, vůlí i jednáním všech lidí! K tobě se utká každý tvor stvořený Tebou. K Tobě obracejí se moudří i prostí. K Tobě směřuje vše, co dýše, neboť v Tobě jest počátek i konec všeho života všeho živoucího mezi nebem a zemí. V Tobě jest pramen všeho života a všeho blaha. Okem milostivým a laskavým vzhledni na stvoření své a uskutečni v něm pravdu svou, neboť vše vycházející z ruky Tvé jest dokonalé. Nečisté síly a nerozum náš zatemňují svět Tvé spravedlnosti a pokrývají neřestmi, bédami a neštěstími bezsilný život člověka. Pohled na trpící dívku vzbudiž v Tobě milost Tvou! Soucitný k trpícím, kéž slituje se

hlubina Tvá a napraví, co v těle jejím poroucháno.“

A v tom okamžiku, když Lucius vznášel k Duchu Duchů svou modlitbu, nevyzpytatelná a nepochopitelná síla víry tvořila své dílo. Gamata povstala na loži. Netušená síla a energie pronikla její tělo a rozlila se po něm. Žár zachvátil její srdce a síla zachvátila všechny její údy. Sama se nepoznávajíc vstala jako ve snu z lože, učinila několik nejistých kroků a padla na kolena vedle Lucia.

„O Duše duchů!“ zvolala a spolu s Luciem zvednuvši třesoucí se ruce a toužebně směřující k Tomu, jehož vzývala . . . A slzy neudržitelné kanuly z jejich očí.

Lucius rychle vstal a obrátiv se ke Gamatě stále ještě klečící, položil obě ruce na její hlavu.

„Chraniž tebe,“ pravil, „Blahotvůrce všeho živoucího, všeho dobrého a milujícího. Af odpudí od tebe všeliké zlo, hoře a neštěstí.“

Gamata majíc oči plny slz, naslouchala jeho dobrořečení. Srdce její se chvělo a plnilo citem, jenž vábil ji daleko, vysoko — kamsi k nebesům a hvězdám . . .

V.

Po královském paláci rychle roznesla se pověst, že dcera královská Gamata je uzdravena. Všichni divili se jejímu rychlému uzdravení, spěchali ji blahopřát a všichni obraceli se s prosbou k Luciovi, aby vyléčil též jejich nemocné. Ale Lucius odvětil, že léčivá síla není v jeho moci, čímž mnozí prosebníci se velice zarmoutili, ano někteří na něho i zanevěřili.

„Hle! Dceru královu mohl vyléčit a našich nemocných nechce!“ říkali.

Kral Aramis obrátil se opět k němu, nabízej mu odměnu za vyléčení dceřino.

„Žádej co chceš, vše bude tvoje,“ pravil, „neboť mám moc nade vším a vše mohu ti dáti.“

Ale Lucius znova jemu odvětil:

„Dej mi prostor a svobodu. V tvém paláci jsem spoután a nemám tu pokoje. Jedni mi podlízají a lichotí, druzí na mne hledí se závistí a závistí by mne roztrhali. Pusť mne na mé staré místo, v paláci žítí je mi nesnesitelné.“

„Chceš-li, dám ti bohatou zemi na pravém břehu Chožasana. Tam si vystavíš krásný zámek a budeš v něm žít v bohatství a pohodlí. Bude ti tam sloužit mnoho sluhů, které ti dám. Daruji ti také deset krásných nevolnic a tři veliké zlaté mísy.“

Lucius zvolal: „Ó, panovníče! Všechny poklady tohoto světa a všeliké rozkoše jsou pro mne ničím. Já utíkám od lidí, utíkám od marnosti světských. Jediná je tužba má: Povznést se nad tento svět na neviditelných křídlech svého ducha.“

Přísně pohlédl na Lucia král Aramis a pomyslí si: „Toť hotový blázen.“

Ale bylo mu velice nepříjemno, že takový chudý mudrlec nechtěl přijati od něho bohaté odměny.

Zatím stahovala se mračna nad hlavou Lucia.

Dvorní lékaři napadali a útočili na Lucia pro jeho léčení. Vyhlásili jednohlasně nemoc Gamaty za nevléčitelnou a nyní jakýs cizozemec

mec vyléčil ji jakýmsi podivným způsobem. I rozlašovali o něm, že je šarlatán. K nim přidružili se knězi. Jakoby pudem ucítili, že učení, které hlásal Lucius, přinese záhubu jejich moci.

„Cože?“ křičeli, „my modlíme se ke svému Bohu a on se modlí k jakémus Duchu duchů!“

I našeptali králi Aramisovi, že taková urážka jejich pravého boha může mít v zápětí jeho hněv na celou říši.

Seberou se, prý, všichni sousední panovníci a půjdou proti nám a naší říši válkou, a celá říše a obyvatelé její budou zahubeni.

Polekal se král Aramis. Lucia kázal posadit do vysoké věže a postavil k ní silnou stráž, také ke světlici, v níž vězňiti dal Lucia, kázal postavit stráž.

Národ se pak bouřil, štván jsa kněžími.

Jedni pravili: „Síla Luciova pochází s nebe, protože jí užívá k dobrému, léče nemocných, slepých a chromých.“

Druzí odpírali: „Ďábelskou silou prý léčí.“

I spikli se mnozí proti němu, aby ho zabili. Spiknutí vycházelo z královského paláce a v lidu šířeno bylo kněžími.

VI.

Tak minulo víc než měsíc. Mfsty vznikaly bouře a nepokoje. Jedni pravili, že Lucius je svatý, druzí mu láli, proklínali jej a mezi oběma stranami docházelo k hádkám, ano i k bitkám.

Mnohokrátě tajně mu podlévali jedu do pokrmů a nápojů, on však ničeho nejedl a nepil, nýbrž po celé dny a noci, když umlkl křik vůkol jeho věže a nastalo ticho noční, modlil se bez přestání k Duchu duchův.

Nastal druhý měsíc. Na Lucia si zvykli a čekali, co s ním bude dále.

Nejvíce osudem jeho znepokojena byla princezna Gamata, zahořevši láskou k němu. Jednou za temné noci, zahalena jsouc řasným oděvem, vypravila se do věže, kde byl držán Lucius, provázena jsouc jednou ze svých věrných služek. Stráže byly uspávajícími nápoji uspány. Služka nesla klíče od vězení Luciova. Otevřela

těžké dvěře a Gamata vstoupila v malinkou komnatu, v níž dlel v zajetí a modlil se Lucius.

Když k němu Gamata vstoupila, Lucius povstal a poklonil se jí hluboko. Gamata padla na kolena a poklonila se před ním až k zemi, dle tamnějšího zvyku.

„Svatý můj a silný silou duchovní!“ zvolala. „Porad mi, jak tě mám zachrániti. Stráže tvé spějí... Dvěře tvého vězení jsou otevřeny... Prchni. Za ohradou čekají tebe bujně koně a věrný průvodčí. Do svítání budete za hranicemi království Assyrského.“

Ale Lucius potřásl hlavou.

„Ne princezno,“ vece on. „To by bylo zlé dílo... Já se zachráním, ale zahubím ty, jímž poručeno stříci mne. My soudíme podle svých omezených rozumů o vůli Velikého Ducha, ale soudíme nesprávně a nespravedlivě. Usoudil-li Veliký Duch, že mám zahynouti, bude nejlépe, když se tak stane...“

Ale Gamata, vleknouc ho za sebou, jelikož byla silnější, zvolala: „Pojďme! Pojďme, můj

miláčku! Člověk pouze tehdy usuzuje správně, když není ničím stísněn, když je na svobodě a ne ve vězení!“

Vyvlékla jej z dusného jeho vězení a jali se sestupovati po kamenných, vylámaných stupních.

Sestupovali zvolna, ostražitě a čím níže přicházeli, tím jasněji a jasněji rozlévalo se ranní světlo. Slunce již vycházelo, východní nebe bylo zalito zlatou září. Z dola ozývaly se hrozivé výkřiky. Lid tlupami obstupoval věž.

„Hle! To je on!...“ zařval dav. „Máme ho! Čeho více třeba! Jsme svědky patrného důkazu. Chtěl unést princeznu...“

Dav je obklíčil a uchvátil!

„Nyní vidíš,“ zašeptal Lucius, „jaká je vůle Velikého ducha.“

Dav zuřil. Zableskly se meče a nože. Kněži rozpalovali lid řečmi.

Uchvátili Lucia a Gamatu a vyvlekli je na horu, na vrchol věže, která byla nejméně 300 loktů zvýši.

„Shodte je s věže!“ řval dav. „On prý umí létat ve vzduchu. Tak ať letí i se zrádnou Gamatou, oklamavší svého otce Dolů s nimi!“

S křikem a láním vlekl dav oba výš a výše. Ale v tom zmatku nikdo ani nepozoroval, že Gamata zmizela. Její mrtvolu našli druhého dne u podnoží věže.

„Ach lidé!“ šeptal si Lucius, když dav jej vlekl na smrtelnou kázeň. „Miloval jsem vás, přál jsem vám všeho dobra, mnohem více, než sobě samému. Ale nechť stane se skutkem vůle Velikého Ducha duchův!“

Dovlékli jej na vrchní plošinu. Prudký vítr burácel a rval ze všech oděv.

„Dolů s ním!“ řval dav. „Uvidíme jak poleť!“ Dav tlačil se na plošinu a div jeden druhého neumačkal. Všichni čekali na hrozný okamžik.

„Chopte ce ho! řval dav. „Ať už letí! Dáblové ať mu pomáhají!“ A v ten okamžik srazili jej s věže za ohradu.

Ale síla Luciova ducha nedala upadnouti jeho tělu. Několik okamžiků vznášelo se jakoby visíc ve vzduchu. Potom zvolna, neustále však vznášelo se vždy výš a výše s pozvednutýma rukama k nebi.

Vyšlo slunce a osvítilo tento výjev.

Všichni, kdož byli na věži, zkameněli. Jedni padali na kolena, druzí spínali ruce k nebi a bili se v prsa. Třetí vrhli se na kněze, jež tu stáli v bílých hávech a vrhali je s věže.

Lucius klidně, zvolna a slavně se povznášel. Slunce ozařovalo jeho postavu, jež jevila se očím diváků na modrojasném nebi malou zářící hvězdičkou. Zmenšovala se stále a stále až úplně zmizela...

Kdo chceš vyvinouti různou mediumitu, zvláště: **Ja-
snovidnost, slyšící, pišící, kreslíci**, dále, kdo
chce **prováděti koncentraci a výchovu vůle**
ku cvičení **hypnotickému, suggestci a auto-
suggestci**, poslouží každému výborně náš nový přístroj:

„Typ top psychoskop.“

Typ top psychoskop. Nejnovějším vynálezem pro duševní studia jest bez odporu zvláštní přístroj zvaný Typ top psychoskop. Pomocí tohoto přístroje možno na nejméně sedmý způsob vyzkoušeti a vyvinouti mediumitu, která v každém jedinci jest utajena.

Typ top psychoskop může tudíž použít každý jedinec, a souborně kroužkům a kruhům spiritickým lze jej doporučiti. Svou složitostí a přec jednoduchým upotřebením vyhovuje všem požadavkům novodobým, na podobný stroj kladeným.

1. V prvé řadě možno jen hodinového zařízení zužitkovati a pomocí abecedy, dat, měsíců atd., docíliti všechny možné sdělení ze záhrobí, ať jednoduché, neb složité, týkající se složitých filosofických otázek i nepatrných soukromých záležitostí.

2. Pomocí prakticky umístěného psacího přístrojku možno docíliti mediijního písma, máme-li tuto schopnost mediijní poznati vůbec.

3. Pomocí zvlášť umístěného zvonkového přístroje možno činiti pokusy pro mediumitu slyšící a státi se takto příslušným mediem v pozorování a naslouchání mluvě duchů.

4. Pomocí téhož psacího přístroje docílíme výtečné úspěchy v kresbě mediijní a můžeme se dopátrat, jak dalece tato schopnost v nás dříme.

5. Dále poslouží nám znamenitě ku vývoji a rozvinutí jasnovidu (duševního zraku), vidění do dálky, vidění mediijnímu a vidění duchů.

6. Lze jej s velikou výhodou použítí jako znamenitý „hypnoskop,“ pro soukromé používání k autosuggescím. Zvláště při hypnotisování celé společnosti jest velice doporučitelný a úspěšný.

7. Konečně ku koncentračním cvičením a sebevýchově vůle.

Lze tudíž tento výtečný přístroj použítí na sedmerý způsob a stává se tím přímo nepostrádatelným každému jedinci i jednotlivým rodinám neb kroužkům spiritickým.

Používáním jeho odpadají všechny starší druhy drahých skriptoskopů, hypnoskopů, magických zrcadel a t. d. Svým všestranným použitím nahrazuje všechny tyto drahé a mnohdy předrné strojky. Hlavní jeho předností jest, že jest levný a praktický.

Celý přístroj i s tištěným návodem stojí pouze 10.— K.

Ku koupení u vynálezce:

Sezemského Karla v Nové Pace.